

Ἐριφύλη Κανίνια

*Τὰ θεϊκὰ θραύσματα
πὸν τρελαίνου*

Helvig I

Στὸ τέλος τῆς ζωῆς της
ἔπλεκε κασκόλ μόνο με πλέξη ἀνάποδη
— μαλακές λωρίδες θαλπωρῆς
 με ἀλληλοσυμπλεκόμενους παλμούς

Στὸ τέλος τῆς ζωῆς της
ἡ ἀκτὴ τοῦ χειμῶνα λιγόστευε
Ἡ ζωγράφος χρησιμοποιοῦσε συνέχεια ὄχρες καὶ τριμμένα
 διαμάντια
Ἡ ἄμμος παράσερνε τὶς εἰκόνες της καὶ τὸ κύμα ἔφτιαχνε
 πολύτιμες γέφυρες
με τὰ πρόσωπα τῶν πορτραίτων ποὺ ἄστραφταν
— ὕστερα ὅλα κατακερματίζονταν σὲ λαμπερὲς ψιχάλες
 ποὺ ἐξαφανίζονταν
 ὅπως τὸ οὐράνιο τόξο

Τότε αὐτὴ ἔκλαιγε
— ξανάπιανε τὸ μισοτελειωμένο της πλεκτὸ κι ἄρχιζε
 νὰ ἐρωτεύεται
 τὴν ὁμοιομορφία τῶν κυματισμῶν του

Helvig II

Ξαφνικὰ ξύπνησα γριά
— κι ὅλοι εἶχαν φύγει

Ὁ λόφος ἀνεμοδαρμένος
— κι οἱ τοῖχοι εἶχαν πιά καταρρεύσει

Ἦρθε κοντά μου κάπως διάφανος
σὰν ἀπὸ ἀσπρόμαυρη φωτογραφία
— Γιατί ἔσκαψες τόσο βιαστικά, Κάρλ Φρέντερικ, τὸν ρώτησα
Δὲ μοῦ ἀπάντησε καὶ κάθισε δίπλα μου
— ...ὅμως οἱ ζωγραφιές της εἶναι ἐξαισίες, μοῦ εἶπε
Ἐγείρα τὸ κεφάλι στὸν ὄμο του
— Κουράστηκα, τοῦ εἶπα
— Κι ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε

Καὶ κανένας δὲ μίλησε
μέχρι πὺ ἀκούστηκε τὸ γεράκι

Τὸ καλοκαίρι ἔφυγε

Τὸ καλοκαίρι ἔφυγε
Μισοξεραμένα ἀναπτύγματα ἐντόμων
καὶ λουλουδιῶν στὶς σελίδες μου

Ἕνα ἀλαβάστρινο χέρι καταβυθίζεται
Καὶ ἡ νέα ἡμέρα ἐξαφανίζεται πρὸς τὰ κάτω
Σὰν μιὰ ἀκατανόητη βαρύτητα
ποὺ παρασύρει τὶς πρωινὲς ἡλιαχτίδες
πρὸς τοὺς χθόνιους

Ἐπόγεια δάση
ποὺ κάποτε ψιθύριζαν
τὰ μυστικὰ τῆς βροχῆς
τώρα ἀκίνητα δέν —
σεῖουν πολύχρωμο φύλλωμα δέν —
παίζουν οἱ σκιές τους
μὲ τὸ βαθὺ μῶβ
βλέμμα δέν —
ξεχωρίζουν τὰ χρώματα τοῦ ψιθύρου

Ἀσύμμετρη μαγεία παραμονεύει
Στὴ μιὰ μεριά ἓνα λουλούδι αἰχμάλωτο
Μπλὲ χρῶμα τὸ φιλι τῆς νύχτας
ὅταν ἀνθίζει
— ὄχι σκοτεινό —
τόσο ποὺ ἡ χαραυγὴ νὰ φτερουγίζει
καὶ στὶς πλατιῆς μεγάλες σκάλες
νὰ ὑψώνουν τὰ χέρια τους
Οἱ ἐκτελεσμένοι

Ἔνα συνηθισμένο πρωινὸ

Ἔνα συνηθισμένο πρωινὸ
Σηκώθηκε νωρὶς ἀπ' τὸ κρεβάτι
Κι ἄρχισε ν' ἀερίζει τὰ σεντόνια
γεμάτα ἀναπνοεὲς ποὺ δραπετεύουν
πουπουλένιες γέφυρες καὶ κελαηδήματα
ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὸ μαξιλάρι της

Δὲν εἶδε
τὴ μικρὴ ἀγία τῆς ἡμέρας
νὰ στέκεται σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας
παραμελημένη
μὲ σκοῦρο ἔνδυμα ποδῆρες
νὰ κρατάει σεμνὰ
τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίνακι — τὸ μαρτύριό της

Οὔτε εἶδε
τὴ σκιὰ νὰ συσπειρώνεται
πυκνὴ σὰν σκοτεινὴ γούνα ζώου
ποὺ ἀπωθοῦσε ἡ ἀγιότητα
γύρω της
ὅταν ἄρχισαν οἱ ἄνεμοι

Οὔτε θυμήθηκε
ποιά βιογραφία ἱπτάμενης τὴν καταδίωκε
καθὼς στεκόταν στὴν εἰκόνα κατὰ μέτωπο
καὶ σιγὰ σιγὰ τὴ μεταμόρφωναν οἱ φλόγες